

Roma era la nostra autoritat moral màxima (Germinabit I)

Dll, 15/08/2011 per Catalunya Religió

(Antoni Pladevall i Font) La religió cristiana sota la seva tradició catòlica de vinculació al papa de Roma té més de divuit segles de presència activa en el territori de la Catalunya actual, part integrant de la Hispània Citerior romana.

La seva implantació i influència són tan profundes que difícilment es pot entendre i explicar la seva història, arqueologia o caràcter monumental i fins la seva configuració en pobles i municipis si no es té present el seu passat religiós; aquest amb les seves diòcesis, parròquies i sagreres va anar configurant el país, amb més transcendència que els seus antics comtats o divisions senyorials.

L'església catalana, sobretot a partir del segle X, quan es va anar separant de la tutela que li havia imposat l'església franca o carolíngia a partir de la conquesta feta per Carlemany i els seus successors del territori o Marca Hispànica, guanyat a les tropes sarraïnes que s'havien apoderat de la quasi totalitat d'Hispania entre el 711 i el 718, es va mostrar sempre molt oberta a Roma i obedient a les directrius papals. Roma era la nostra autoritat moral màxima, quan els nostres comtes varen trencar l'obediència als emperadors i reis de França i per això comtes i bisbes del territori català feien ambaixades a Roma per cercar el recolzament moral dels seus papes i la seva protecció sobre els béns i institucions eclesiàstiques a través de les butlles papals, quan cessaren als preceptes dels reis carolíngis.

És aquesta una de les claus que ajuden a entendre molts episodis de la nostra història religiosa, en especial la gran quantitat de butlles adreçades pels papes del segle X a les esglésies i monestirs catalans i al segle següent la ràpida acceptació de la reforma romana o gregoriana, que es va introduir als territoris catalans, aleshores en plena vitalitat repobladora de noves terres guanyades als sarraïns, molt més abans que a la resta d'Hispania.

Això mateix es constatarà el segle XIII, quan aquí es van acceptar plenament les

reformes del quart Concili Lateranense del 1215 i s'inicià la sèrie de Concilis provincials de la Tarraconense, la més àmplia i continuada de tot Espanya i una de les més notables de tota la Cristianitat.

Aquesta fidelitat a Roma s'ha continuat fins als temps moderns, bé que la política vaticana de dialogar amb els estats i no amb les regions eclesiàstiques naturals, ha estat sovint motiu de decepció per part dels catòlics catalans, que no han vist correspost el seu tradicional afecte a Roma i al papa.

De l'article L'Església a Catalunya fins al segle XIX d'Antoni Pladevall i Font publicat al catàleg de l'Exposició [Germinabit, L'expressió religiosa en llengua catalana al segle XX](#). Roma, 2001.

- [Deu anys de Germinabit](#)
- [Roma era la nostra autoritat moral màxima \(Germinabit I\)](#)
- [Els orígens de l'Església a Catalunya \(Germinabit II\)](#)
- [L'Església medieval autònoma a Catalunya \(Germinabit III\)](#)
- [L'Església catalana en els temps moderns \(Germinabit IV\)](#)
- [Una Església encarnada en el país \(Germinabit V\)](#)
- [L'Església entre Primo de Rivera i al Guerra Civil \(Germinabit VI\)](#)
- [Postguerra i supervivència de l'Església catalana \(Germinabit VII\)](#)
- [Del Vaticà II al Concili Tarraconense \(Germinabit VIII\)](#)
- [Pluralisme i crisi d'identitat institucional de la teologia \(Germinabit IX\)](#)
- [Teologia universitària i/o popular a Catalunya \(Germinabit X\)](#)
- [Concili Tarraconense: l'Església avança amb línies no sempre contínues \(Germinabit XI\)](#)
- [Ignasi Garcia i Clavel: "Amb Germinabit ens vam fer sentir a Roma](#)